

อุ ป มา ต ก ก ร ร ม

กรรมอันลามกที่ผู้ใดกระทำลงไปแล้ว
แต่ละได้ด้วยกุศล
เขาผู้นั้น ย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง
เหมือนพระจันทร์พ้นจากเมฆหมอกฉะนั้น

อุปมาตกรรม

๕๐๐

การเกิดมาสร้างบารมี เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกๆ คน เพราะทุกคนมีผังชีวิตดั้งเดิม คือมุ่งไปสู่อายตณนิพพาน ด้วยการทำหยุดทำนิ่งกันเรื่อยไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม การตอกย้ำถึงเป้าหมายชีวิตเป็นประจำสม่ำเสมอ จะทำให้จิตใจเรามั่นคงหนักแน่นเพิ่มขึ้น เราจะสามารถรักษามโนปณิธาน อุดมการณ์ตรงนี้ได้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่าทุกท่าน ยังคงมั่นในการสร้างบารมี มีความตั้งใจจริงที่จะศึกษาวิชาธรรมกายและฝึกฝนอบรมตนเองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป ก็ให้รักษาลิขิตที่ดีนี้เอาไว้ ไม่ใช่ทำเพียงแค่ว่าบางเวลา หรือบางโอกาสเท่านั้น แต่ให้ทำกันเป็นปกติจนกระทั่งเป็นอริยาบถที่ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ การประพฤติปฏิบัติธรรมจะทำให้เรารักษาความดีเหล่านี้ไว้ได้อย่างมั่นคง ชีวิตของเรา ก็ก้าวไปสู่สิ่งที่ยปรารถนาโดยไม่ยาก และจะไม่หวั่นไหวกับอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“ยสฺส ปาปํ กตํ กมฺมํ

กุสเลน ปิยติ

โสมนํ โลกํ ปภาเสติ

อพฺภา มุตฺโตว จนฺติมา

กรรมอันลามกที่ผู้ใดกระทำลงไปแล้ว แต่จะได้ด้วยกุศล เขาผู้นั้น ย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง เหมือนพระจันทร์พ้นจาก

อุปฆาตกรรม

๕๐๑

เมฆหมอกจะนั้น”

ชีวิตของการเกิดมา เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องกระทำในสิ่งที่ชอบใจ และไม่ชอบใจ ที่เกี่ยวข้องกันกับหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน เรื่องราวในชีวิตประจำวัน หรือในทุกๆ เรื่องที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ซึ่งสิ่งที่เราทำนี้เรียกว่ากรรม แปลว่าการกระทำ ซึ่งมีความลึกซึ้ง มีทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว ง่ายๆ ก็คือบุญและบาป ซึ่งพวกเราคงทราบกันดีอยู่แล้ว กรรมดีหรือกรรมชั่วที่เราทำไปไม่ได้สูญหายไปไหน ยังติดตามตัวเราอยู่ร่ำไปเหมือนเงาติดตามตัว วันนี้หลวงพ่อยากจะให้รู้จักถึงกรรมชนิดหนึ่ง ที่มีบทบาทในการละอกุศลหรือบั่นทอนกุศล อย่างชนิดที่ว่าเมื่อกรรมชนิดนี้ให้ผลแล้ว เราไม่สามารถหลบหลีกหนีได้เลย กรรมชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า อุปฆาตกรรม

อุปฆาตกรรมนี้ มีหน้าที่เข้าไปตัดรอนกรรมอื่น และวิบากคือผลแห่งกรรมอื่น ให้สิ้นสุดลงอย่างเด็ดขาด ทำให้กรรมชนิดอื่นไม่สามารถให้ผลต่อไปได้ กรรมชนิดนี้แบ่งเป็นสองฝ่าย คือเป็นอุปฆาตกรรมฝ่ายกุศล และฝ่ายอกุศล ที่เป็นฝ่ายกุศลก็ทำหน้าที่เข้าไปทำลายอกุศลกรรม และวิบากของอกุศลกรรมนั้นให้สิ้นสุดลง ขจัดออกไปไม่ให้เหลือเลย ตรงกันข้ามที่เป็นฝ่าย

อุปมาตกรรม

๕๐๒

อกุศลก็คอยเข้าไปทำลายฝ่ายกุศลไม่ให้ผล แม้มีบุญแต่ก็มีบาปมาปิดบังเอาไว้ กรรมนี้เรียกชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า อุปัจฉะตกรรม ซึ่งแปลว่า กรรมที่เข้าไปตัดรอน คือเข้าไปทำหน้าที่ตัดกรรมอื่นๆ และวิบากของกรรมอื่นๆ ซึ่งมีสภาวะตรงข้ามกัน ส่วนอุปปีฬกรรมนั้นเมื่อตามมาทัน ย่อมทำหน้าที่เข้าไปเบียดเบียนกรรมที่อยู่ ค่อยๆ ลบล้างขับไล่อย่างช้าๆ ไม่รวดเร็วฉับพลัน เช่นทำให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของกรรมนั้นตกต่ำ ลั่นความสุข ความเจริญ ลั่นทรัพย์สมบัติ ลั่นคุณงามความดี ไปอย่างช้าๆ แต่ก็ได้ทำลายชีวิตในทันที

ส่วนอุปมาตกรรมหรืออุปัจฉะตกรรมนี้ เมื่อตามทัน จะเข้าไปทำหน้าที่ประดุจฆาตกรทีเดียว เข้าไปตัดกรรมอย่างอื่นอย่างเด็ดขาดในปัจจุบันทันด่วนไม่เนิ่นช้าเหมือนอุปปีฬกรรม เช่นเมื่ออกุศลตามมาทัน ก็ทำลายผู้ที่สั่งสมบุญกุศลกรรม บางครั้งอาจทำให้พบกับอันตรายถึงชีวิต ทำให้ถึงความพินาศย่อยยับในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น อุปมาตกรรมจะทำหน้าที่เข้าไปตัดกรรมและวิบากแห่งกรรมอื่นให้สิ้นสุดลงอย่างเด็ดขาด

อุปมาเหมือนกับมีชายหนุ่มคนหนึ่ง เป็นช่างศร สามารถทำลูกศรยิงไปได้ไกล ถึง ๑๔ เส้น หรือเท่ากับ ๕๐ เมตร เมื่อทำเสร็จแล้ว ก็นำคันศรยิงลูกศรนั้นไป ในขณะที่เดียวกันเกิดมี

อุปมาตกรรม

๕๐๓

ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งถือเอาไม้กระดานยกขึ้นคอยสกัดหน้าลูกศรเอาไว้ ลูกศรนั้นก็สะดุดติดกับเครื่องขวางกั้น ไม่สามารถแล่นไปถึงจุดหมายได้ อุปมาตกรรมนี้ก็เช่นกัน คอยทำหน้าที่เข้าไปขัดขวางกรรมอื่นอย่างฉับพลัน เหมือนอย่างที่ชายหนุ่มยกไม้กระดานขึ้นสกัดลูกศรอย่างนั้น หลวงพ่อกล่าวอย่างนี้ ทุกท่านคงพอเข้าใจกันบ้าง เอาไว้เมื่อไรที่เราเข้าถึงธรรมกาย หยุดนิ่งได้สนิทกันดีแล้ว เอากายธรรมในตัวของตัวที่ขัดใสสว่างศึกษาวิชาธรรมกาย เราจะรู้เห็นในเรื่องของกรรม และจะเข้าใจได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น เพราะเราจะซาบซึ้งในเรื่องกรรมแต่ละชนิดก็ต่อเมื่อเรารู้แจ้งเห็นจริงด้วยตัวของเราเองเท่านั้น

*มีเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสมัยพุทธกาล คือพระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นพระราชแห่งกรุงราชคฤห์ ท่านเป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา มาก เป็นพระราชผู้มีดวงตาเห็นธรรม ได้บรรลุโสดาปัตติผล แต่บั้นปลายของชีวิตพระองค์ ได้ถูกพระราชโอรสสุดที่รักพระนามว่า อชาตคัทรู จับคุมขังให้อดข้าว อदन้ายิ่งกว่านักโทษทั่วไป ด้วยเหตุที่หวังราชสมบัติและถูกพระเทวทัตยุยงจนเห็นผิดเป็นชอบ พระเทวทัตเองปรารถนาจะปกครองสงฆ์

อุปมาตกรรม

๕๐๔

จึงคิดปลงพระชนม์พระบรมศาสดา และพยายามหาพันธมิตร เห็นพระเจ้าอชาตศัตรูผู้จะเป็นพระราชาคงต่อไป จึงเข้าไปเกลี้ยกล่อมโดยใช้ฤทธิ์ที่ตนเองพอมืออยู่ เป็นโลกียฌาน แสดงฤทธิ์ทำให้พระกุมารเลื่อมใส แล้ววางแผนกันว่า ตนเองจะปกครองสงฆ์ ส่วนพระกุมารปลงพระชนม์พระราชาบิดา แล้วจะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน เราสองคนจะได้เป็นใหญ่กันคนละทาง

พระเจ้าอชาตศัตรูได้ฟังคำแนะนำเช่นนั้น ก็แรกก็ยังชั่งใจอยู่ แต่เมื่อถูกยุยงหนักเข้า จึงเห็นบริวารเข้าไปปลงพระชนม์พระบิดา แต่ด้วยความเป็นเด็กที่ไม่เคยทำความผิดมาก่อนจึงทำให้ส่ออาการพิรุณจนเห็นได้ชัด เหล่าทหารรักษาพระองค์จึงพากันจับพระองค์ไว้ สอบสวนซักถาม ได้ความต้องการจะปลงพระชนม์พระราชาบิดา จึงถามต่อไปว่าใครเป็นผู้บงการใช้ให้มาทำอย่างนี้ เมื่อทราบว่าพระเทวทัตแนะนำให้ทำ ก็พูดอะไรไม่ออก จึงได้เข้าไปกราบทูลให้พระเจ้าพิมพิสารทรงทราบ ด้วยความที่พระราชาทรงรักพระกุมารมาก จึงทรงประทานอภัยโทษ นี่แหละหัวใจของพ่อ ยอมเจ็บด้วยตนเอง แต่ไม่ให้ลูกรักเสียใจ เมื่อทราบว่าลูกต้องการราชสมบัติ จึงยกสมบัติทั้งหมดให้ลูกชาย

แม้กระนั้นแล้วก็ตาม ด้วยความเป็นผู้คบคนพาลเป็นมิตร

อุปมาตกรรม

๕๐๕

โดยที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังจะทำการหมั่นต่อพระบิดา พระเจ้า
อชาตศัตรูหลงเชื่อคำแนะนำของพระเทวทัตอีก ที่ให้ทรมาน
พระบิดาจนกว่าจะสวรรคต เพราะถ้าไม่เช่นนั้น ราชสมบัติก็
ยังไม่มั่นคง พระกุมารก็หลงเชื่ออีก สั่งให้ทหารนำพระบิดา
ไปขังเอาไว้โดยให้อดข้าว แต่พระชนนีก็หาบุคคลไปคอยหาอาหาร
ไปกับอุปกรณ์ต่างๆ เอาไปให้พระสวามี ทำให้พระราชาดำรง
ชีวิตอยู่ต่อไปได้ พระเจ้าอชาตศัตรูเมื่อสืบทราบข่าว พระบิดายัง
มีชีวิตอยู่ด้วยอาหารที่พระมารดาซ่อนไปให้ ก็รับสั่งพระมารดา
ห้ามเยี่ยม พระเจ้าพิมพิสารท่านเป็นพระอริยบุคคล จึงเดินจงกรม
ยังอภิปาร่างกายให้ดำรงอยู่ได้ด้วยฌาน มีปิตุเป็นอาหาร

พระโอรสทรงทราบ ก็ใช้ให้คนเอามิดมากริดผ้าเท้า
จนพระเจ้าพิมพิสารเดินไม่ได้ ร่างกายบอบช้ำมายาวนานในที่สุด
ก็เสด็จสวรรคต ฝ่ายพระเจ้าอชาตศัตรูก็ครองราชย์ต่อไป
จนกระทั่งตนเองมีพระโอรสกับพระมเหสี จึงรู้ซึ่งถึงความรัก
ของพ่อที่มีต่อลูก แต่ก็สายเกินไปเพราะเสด็จพ่อสวรรคตไป
เสียแล้ว ตนเองได้กระทำปิตุฆาตทำให้จิตใจไม่สงบ พยายาม
ที่จะหาวิธีการล้างบาปในใจให้ได้ จนกระทั่งได้มาฟังธรรมของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื่องจากอุปมาตกรรมมาต้อนเสียแล้ว
ทำให้ไม่สามารถบรรลุธรรมได้ แต่ท่านก็พยายามสร้างบุญอย่าง

อุปมาตกรรม

๕๐๖

เต็มที่ เมื่อพระพุทธองค์ดับขันธปรินิพพาน ก็เป็นองค์อุปถัมภ์
การสังคายนาครั้งแรก ช่วยเตรียมสถานที่ตกแต่งอย่างดี และ
อำนวยความสะดวกทุกอย่างด้วยความตั้งใจเอาบุญ จนกระทั่ง
การสังคายนาสำเร็จลงด้วยดี

ต่อมา ท่านตั้งใจทำบุญอย่างเต็มที่ เพื่อจะได้ล้างบาป
แต่ถึงจะทำบุญมากมายเพียงใดก็ตาม กรรมที่กระทำปีตุมาต
เป็นอุปมาตกรรมที่ยิ่งใหญ่ เป็นกรรมที่ตัดกุศลกรรมที่ทำมา
ทั้งหมด ทำให้ไม่สามารถให้ผลในปัจจุบัน ในที่สุดท่านต้อง
สิ้นพระชนม์ ด้วยการถูกลอบปลงพระชนม์เหมือนกัน เมื่อละ
จากโลกนี้ไป อุปมาตกรรมฝ่ายอกุศลก็ทำลายกุศลผลบุญที่
ทำเอาไว้ ท่านเลยต้องตกไปในโลหภูมิจนกว่าจะหมดกรรม
จึงจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ถึงตอนที่บุญให้ผลเต็มที่ จะได้
ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง พระนามว่า พระชีวัตวิเสส

เราจะเห็นว่า อุปมาตกรรมหรืออุปัชฌายกรรมนั้น
หากให้ผลแล้วในภพชาติใด สิ่งที่เรากระทำไว้มากมายตอนนั้น
ก็ช่วยไม่ได้ แต่สิ่งที่เราทำเอาไว้ไม่ได้สูญหายไปไหน ก็ยังให้ผล
ต่อไปในภพภาคหน้า กรรมที่ให้ผลเร็วอย่างนี้ ถ้าเป็นฝ่ายกุศล
เราก็โชคดีไป ถ้าเป็นฝ่ายอกุศลเราต้องทำใจ ถือว่าเป็นเรื่อง
ของกรรมในอดีตที่เราเคยพลั้งพลาดมา ดังนั้น ให้เราไม่

อุปมาตกรรม

๕๐๓

ประมาทในชีวิต ต้องหมั่นสั่งสมบุญให้เต็มที่ อย่าได้ปล่อยไป
ทำบาปอกุศลเข้า ถ้าพลาดพลั้งแล้วจะแก้ไม่ทัน ให้รักบุญรักการ
ปฏิบัติธรรมให้มากๆ ยิ่งชีวิตทีเดียว บุญหรือธรรมะที่เราได้ทำ
ได้เข้าถึงนั่นแหละ จะเป็นที่พักพิงให้กับเราในยามคับขัน เป็นเหมือน
ป้อมเหมือนค่าย ปกป้องผองภัยจากศัตรูอาวุธทั้งหลาย ชีวิต
เราก็จะปลอดภัย มีความสุขความเจริญรุ่งเรือง ไม่ตกต่ำไป
จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

